

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Facilis Et Succincta S.S. Canonum Doctrina

Pirhing, Ehrenreich

Dilingæ, 1690

§. IV. De effectu appellationis devolutivo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61641](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61641)

terlocutoria, aut gravamine ante definitivam appellavit aliquis, si citet ad terminum certum appellantem ad audientiam revocationem gravaminis, si quidem eam faciendam existimet, quod fieri posse ex dictis jam patet, & ille qui appellavit in termino præfixo non compareat, Iudex tamen gravamen re ipsa, & actu revocet, liberè in causa, non obstante appellatione facta, procedere contra absentem etiam tanquam contra contumacem *c. Si à Iudice 10. h. r. in 6.* quia cessante gravamine, propter quod appellatum, & per revocationem jam cessat, cessat etiam effectus, appellatio scilicet, & consequenter totam suam jurisdictionem habet Iudex à quo.

Quartò potest Iudex à quo eum, quem ob contumaciam v. g. suam excommunicavit, non obstante, quòd ad Papam, aut alium Superiorem hic appellaverit, ab excommunicatione absolvere, (si absolutionem hanc ab ipso petat, qui appellavit, & sufficientem cautionem adversæ parti præstet) quamvis adversarius contradicat, & appellet etiam *c. Quà fronte 25. h. r.* tum quòd per hanc absolutionem non impeditur cursus appellationis, tum quòd sic animæ excommunicati consulatur, & simul per cautionem præstitam parti adversæ. Vide plura de his apud *Ant. Mech.*

§. III.

An, & quando suspendatur per appellationem censura sub conditione laia?

Si appellet, qui sub conditione censuræ affectus est, ante eventum conditionis, suspenditur in tali casu per appellationem interpositam sententia censuræ,

ita ut non contrahatur, etiam si conditio non servetur. *c. Præterea 40. h. r.* neque enim censuram quis incurrere potest, nisi obligetur ad id, quod sub censura illi præceptum est exequendum, sed post appellationem legitimè interpositam non obligatur quis præcepto aut sententiæ Iudicis, ergo etiam si conditio non servetur, cuius nulla est post appellationem legitimam obligatio, non incurrit censuram: potest autem à sententia censuræ sub conditione laie appellari, etiam post elapsos decem dies, dummodo conditio adhuc pendens sit, & nondum impleta; quia qui talia sub conditione censuræ incurrere præcipit, continuò censetur gravare, dum conditio eveniat, ergo continuò contra talem appellari potest: incurrit tamen hic censuram, cui sub conditione censuræ incurrere sub conditione præceptum, aut prohibitum est aliquid, etiam si pendente conditione mutaverit forum & domicilium, si non appellaverit *juxta Gloss. in cit. c. Præterea*, etsi censura talis feratur per modum sententiæ judicialis ob factum præteritum, & commissum tempore prioris domicilii v. g. subjectionis, &c. quia per talem sententiæ à Iudice prioris domicilii in ea causa præventus fuit.

§. IV.

De effectu appellationis devolutive.

Quòd per appellationem causa principalis, super qua appellatum est, devolvatur ad Iudicem ad quem, ita ut hic Iudex non tantum de justitia appellationis cognoscere possit, sed causam etiam principalem judicare, & decidere possit, ac debeat ex *c. Ut debius 59. h. r.*

h. t. patet junct. Gloss. V. Alioq. Et consequenter appellatio etiam parit effectum devolutivum, & in illis sæpè casibus, ubi suspensivus effectus locum non habet, ut ex dictis patet. Imò non tantum causa principalis per appellationem devolvitur ad Iudicem ad quem, sed etiam ejus accessoria, sive quæ illam consequuntur *c. Dilectis 55. h. t.* ob causam scilicet connexionem.

§. V.

De attentatis, appellatione pendente, eorumque revocatione.

Quòd pendente appellatione nihil sit innovandum, supra dictum, ita ut tales innovationes attentatorum nomine veniant, quæ revocanda in hoc §. dicuntur; & hinc si appellatum in casibus licitis fuit à sententia definitiva, debet Iudex appellationis ante omnia revocare non tantum quæ post appellationem innovata fuerunt, sed ea etiam omnia, quæ medio tempore inter sententiam latam, & appellationem interpositam innovata fuerunt, modò debito tempore appellatum postmodum fuerit (quia hæc talia in casu appellationis à Iudice à quo facta, censentur facta à Iudice incompetente *Glossa in c. Venientes 19. V. Possessionem ipsam de jurejurand.*) nisi casus esset, in quo non admittitur appellatio de jure, aut probari non posset, definitivè pronuntiatum fuisse, fuisse appellatum, & aliquid fuisse innovatum. Si tamen ab interlocutoria tantum appellatum sit, non potest post eam appellationem attentata revocare Iudex appellationis, nisi priùs constiterit, causam appellandi, & legitimam, veram esse, nisi

Canonice à Iudice ad quem imbutum fuerit Iudici à quo, ne procedat ultra *c. Non solum §. Illa verò h. t. in 6.* quæ appellacione ab interlocutoria non penditur jurisdictio Iudicis à quo, causa rationabilis appellandi allegata probata fuerit, & sic appellatio revocata, quod in appellatione à definitiva locum non habet.

§. VI.

Alia quedam observanda circa revocationem attentatorum post appellationem proponuntur.

Primò habet locum hoc revocandi attentata non tantum appellatione judiciali, sed etiam appellatione (sive à Iudice à quo, sive à Iudice in quo) innovatum aliquid fuerit, & appellationis iusta, & probabilis fuerit, & parte citatà causa revocandi attentata ignita fuerit, quia non tantum appellatione pendente nihil innovandum, sed etiam appellatione lite pendente *c. 1. & 2. de appellatione & c.* & hinc cum appellatione judicialis sit saltem provocatio ad Iudicem à quo facta, & *c. Cùm sit §. Si vero h. t.* etiam hinc provocatiam inducit, si tamen talia attentata post appellationem extrajudicialia facta sint in gravamen seu in preiudicium appellationis *c. Cùm nobis 19. de collatione beneficii post legitimam appellationem facta ab eo, à quo appellatum est, est ipso jure nulla, & revocanda debet tanquam facta post & contra appellationem c. Dilecti 1. h. t.*

Secundò, sicuti licet appellatum ante Iudicem ante litem contestatam innovantem aliquid, vel si sine iusta causa ab ipso ex consensu partium ad Iudicem assignatum præveniat, ita etiam